

[Justitsministeren]

tilstand. Det er det, der sker her, og det er der ikke noget lusket ved.

Jeg synes, det er rimeligt, således som det har været nævnt også i fremsættelsestalen, at man ser på, om lægdommerelementet ikke bør styrkes i disse sager, hvor strafudmålingen jo meget ofte ikke er spor større, end når det drejer sig om sager, som behandles ved domsmandsretter i øvrigt, og det er jo det, der er tale om, når vi her drøfter styrkelse af lægmandselementet.

Hr. Wilhjelms var utilfreds med, at det ikke blev totalt forbudt at afhøre en forurettet om den pågældendes fortid; det var det, der oprindeligt var det radikale partis forslag. Vi har naturligvis kigget meget grundigt på dette forslag, men har i samarbejde med de myndigheder, der arbejder med disse sager, fundet, at et totalt forbud mod et bestemt bevisetema i dansk ret er noget meget usædvanligt, om det overhovedet findes. Vi har også fundet på grundlag af den praksis, der findes, at det ville kunne betyde, at den retssikkerhed, som den tiltalte også bør have, kunne sættes på spil.

Derfor har vi valgt at imødekomme de radikale med det ændringsforslag, der nu er stillet, og som svarer til det, der er fremsat i det norske storting. Derfor må jeg advare mod, at man vedtager forslaget således, som det oprindeligt blev fremsat.

Jeg skal i øvrigt ikke tage stilling til de enkelte ændringsforslag, der er stillet; det er sket af mit partis ordfører.

Hagen Hagensen (KF):

Først en bemærkning om affattelsen af § 220 i straffeloven, som sikkert længe har haft den mærkelige udformning, den har: den, som ved groft misbrug af en persons tjenstlige eller økonomiske afhængighed skaffer sig samleje uden for ægteskab. Når man læser disse ord, må man kunne udlede, at der kan være en tjenstlig og økonomisk afhængighed inden for ægteskabet. Det lyder ejendommeligt i vor tid, og vi har da også ment, at vi må kigge på alle disse bestemmelser, hvor der om kønsfrihedsforbrydelser er nævnt ordene »uden for ægteskab«. Vi må se på alt dette i forbindelse med gennemgangen af hele kapitlet om kønsfrihedsforbrydelser.

Jeg takker naturligvis fru Ebba Strange for at have sagt, at jeg ikke var usaglig, men når

hun så siger, jeg er ulogisk, vil jeg lige sige, at det, der for mig er afgørende i disse ting, er, at straffelovgivningen har en præventiv virkning, og på dette område synes jeg det tiltrænges i allerhøjeste grad. Det er ikke så meget problemet med de lange straffe, som det er spørgsmålet om at søge at undgå, at forbrydelserne overhovedet bliver begået, og dertil er for mig at se i disse forhold de vide strafferammer noget, vi nødvendigvis og beklageligvis, kan vi sige, må have.

Men jeg glæder mig over én ting i den forbindelse, og det er, at fru Ebba Strange går ind for ens strafferammer, et forhold, jeg lidt senere skal komme tilbage til. Jeg vil i øvrigt i forbifarten sige, at jeg tror, det kan være nyttigt – ministeren var også inde herpå – at vi ret snart får taget op til overvejelse i bredere sammenhæng, hvorledes lægmandselementet skal medvirke i retsplejen. For spiller man op til 12 nævninge, når man er forsvarer, som fru Ebba Strange nævnte man kunne gøre det, tror jeg såmænd også, man prøver på at spille op til 4 domsmænd, hvis de sidder der med en enkelt juridisk dommer som leder af retten. Derfor tror jeg nok, der er noget, vi skal have drøftet i bredere almindelighed, og jeg vil i den forbindelse så også sige, at jeg anerkender hr. Wilhjelm's logik, at man måtte have flere sager ført ind under nævningebehandling, når man nu nedsætter strafferammen.

Hvis man gør det – og det er der jo noget der kunne tyde på efter den debat, vi har haft her i dag – må jeg sige, at så vil jeg meget gerne være med til mellem anden og tredje behandling at optage spørgsmålet om virkelig at gøre alle disse sager, hvor strafferammen bliver 6 år, til nævningesager for at beskytte offeret bedst muligt, og så må vi se på, om ikke der i denne sal kan skaffes flertal for dette med henblik på at få gennemført beskyttelse af offeret.

Baggrunden for dette forslag er jo en helt anden end strafferammerne, nemlig retsplejemæssige hensyn, fordi man gerne vil have tingene til at gå på en lidt anden måde, så det ikke kommer til at virke så tungt. Men det er muligt, at vi bliver nødt til at gøre alle disse sager til nævningesager, og så vil det blive tungere. Det var måske ikke helt det, der var hensigten hos dem, der har stillet forslaget. Jeg advarer endnu en gang mod at dele strafferammerne.